

отъ извѣстния по своята жестокость и крайна свирепость рупчанския Кѣрасъ Тѣмръшлъ Ахмедаа. Понеже се е гледало на митрополита Гervasия като на характеръ съ влияние, а още повече като на размирникъ и опасенъ елементъ за мира и тишината на султановата империя, затова властѣта е гледала да го отстрани незабавно и отъ мѣнастиря, за да не е близо до Пловдивъ, дѣто се разиграха кървавитѣ драми. И дѣйствително, въ края на м-цъ августъ, когато е вече била прѣдадена на огънь и мечъ отъ турскитѣ пълчища и Старозагорската околностъ, тогава именно прѣзъ една нощъ митрополитъ Гervasий е билъ грабнатъ отъ мѣнастиря и отведенъ въ Катуниската гора, откъдѣто е билъ отстраненъ въ Цариградъ. Макаръ и съ болка на сърдце, но принуденъ отъ грубата и свирѣпа сила на Турцитѣ, той напусналъ епархията си именно въ тоя моментъ, когато българитѣ имаха тамъ най-голѣма нужда отъ неговата помощъ. Като пристигналъ въ Цариградъ, на митрополита Гervasия била възложена длъжностъ, която не била лишена отъ нови рискове и главоболия: нему била възложена мисията да събира помощи за заточеницитѣ. Въ Цариградъ той прѣстоялъ до сключването С. Стефанския договоръ, слѣдъ който на ново, заедно съ митрополита Панарета, се завърналъ въ Пловдивъ прѣзъ априлъ 1878 год. и тутакси му е било възложено да обиколи епархията си, която прѣдставляла грозната картина на разорението: опожарени села, разрушени църкви, измъчено население. . .

Когато прѣзъ ноемврий 1883 година се помина митрополитъ Панаретъ, Гervasию било възложено да управлява Пловдивската епархия, която той ръководилъ до 1886 год., когато по заповѣдъ на Н. Бл. Екзарха е билъ изпратенъ да уреди и управлява отцѣпенитѣ (подиръ съединението на сѣверна и южна България) отъ одринската епархия — околицитѣ: Ка.